

SÉNAT DE BELGIQUE

SESSION DE 1961-1962.

8 OCTOBRE 1962.

Projet de loi portant réforme des impôts sur les revenus.

AMENDEMENTS PROPOSES
PAR M. HOUGARDY ET CONSORTS.

ART. 13.

Compléter le texte de cet article par ce qui suit :

« Les bénéfices imposables des exploitations industrielles ou artisanales sont immunisés de l'impôt des personnes physiques et de l'impôt des sociétés à concurrence d'un montant égal à 30 % de la valeur amortissable des investissements nouveaux en matériel et outillage productifs, effectués en Belgique dans un délai de deux ans prenant cours au 1^{er} juillet 1962.

» Cette immunité s'applique par tiers aux bénéfices de la période imposable pendant laquelle lesdits investissements sont effectués et de chacune des deux périodes imposables suivantes. En cas d'absence ou d'insuffisance des bénéfices d'une de ces périodes, l'immunité non accordée pour cette période est reportée sur les bénéfices des cinq périodes imposables subséquentes.

« Dans les sociétés possédant la personnalité juridique, l'immunité s'applique à l'ensemble des bénéfices distribués et non distribués. L'imputation se fait, par priorité, au choix de la société, soit sur les bénéfices distribués, soit sur les bénéfices non distribués.

» Les bénéfices réservés qui ont été immunisés en vertu des dispositions ci-dessus, ne perdent pas le bénéfice de cette immunité en cas de distribution.

R. A 6328.

Voir :

Documents du Sénat :

263 (Session de 1961-1962) : Projet transmis par la Chambre des Représentants;

366 (Session de 1961-1962) : Rapport;

367, 369, 370, 371, 372, 377, 378, 379, 380, 381, 382, 383, 384, 385, 386, 387, 388, 389, 392, 393, 394, 395, 397, 398 (Session de 1961-1962) : Amendements.

BELGISCHE SENAAAT

ZITTING 1961-1962.

8 OKTOBER 1962.

Ontwerp van wet houdende hervorming van de inkomstenbelastingen.

AMENDEMENTEN
VAN DE H. HOUGARDY C.S.

ART. 13.

De tekst van dit artikel aan te vullen met wat volgt :

« De belastbare winsten van industriële of ambachtelijke bedrijven worden vrijgesteld van de personenbelasting en van de vennootschapsbelasting tot een bedrag gelijk aan 30 % van de afschrijfbaar waarde der nieuwe beleggingen in materieel en outillering met productief karakter, welke in België zijn verricht binnen een termijn van twee jaar, ingaande op 1 juli 1962.

» Deze vrijstelling geschiedt met derde delen voor de winsten van het belastbare tijdvak gedurende hetwelk de bedoelde beleggingen geschieden en van elk der volgende twee belastbare tijdvakken. Ingeval tijdens een dezer tijdvakken geen of onvoldoende winst gemaakt is, wordt de voor dat tijdvak niet toegestane vrijstelling overgedragen op de winst der daaropvolgende vijf belastbare tijdvakken.

» In de vennootschappen met rechtspersoonlijkheid geldt de vrijstelling voor alle uitgekeerde en niet uitgekeerde winsten. De aanrekening geschiedt bij voorrang, naar keus van de vennootschap, hetzij op de uitgekeerde, hetzij op de niet uitgekeerde winsten.

» De gereserveerde winsten die krachtens de bovenstaande bepalingen vrijgesteld zijn, verliezen het voordeel niet van deze vrijstelling in geval van winstuitkering.

R. A 6328.

Zie :

Gedr. St. van de Senaat :

263 (Zitting 1961-1962) : Ontwerp overgezonden door de Kamer van Volksvertegenwoordigers;

366 (Zitting 1961-1962) : Verslag;

367, 369, 370, 371, 372, 377, 378, 379, 380, 381, 382, 383, 384, 385, 386, 387, 388, 389, 392, 393, 394, 395, 397, 398 (Zitting 1961-1962) : Amendementen.

» Les investissements visés ci-dessus, sont considérés comme effectués à la date à laquelle le matériel et l'outillage productif sont effectivement entrés en possession de l'exploitation.

» L'immunité n'est accordée que si le contribuable tient une comptabilité conforme aux dispositions du Code de Commerce.

» Le Roi détermine les conditions et modalités d'application de cet article et notamment la portée de l'expression « investissements nouveaux en matériel et outillage productifs. »

Justification.

Le but poursuivi par le présent amendement est de réintroduire dans la législation fiscale belge, les mesures prévues par la loi Liebaert du 1^{er} juillet 1954, aux fins de répondre par des formules qui ont fait leurs preuves, à la programmation économique prévue jusqu'en 1965.

Cette programmation concerne un accroissement nécessaire d'investissements productifs jusqu'en 1965 de l'ordre de 49 %, et cela comme condition *sine qua non* pour arriver à :

- une augmentation annuelle de 4 % du produit national brut;
- la création annuelle de 20.000 emplois nouveaux.

Les moyens de cette politique n'ont pas été suffisamment préparés jusqu'à présent. Or, l'expérience de la loi Liebaert dont résultèrent 33 milliards d'investissements productifs nouveaux en deux ans, fut concluante quant au choix des moyens permettant d'obtenir des résultats concrets.

Il faut souligner que dans des pays comme les Etats-Unis, le Royaume-Uni, les Pays-Bas et la Suède, des mesures similaires ont été appliquées et sont restées en vigueur.

Le projet de loi sur la réforme fiscale ne met pas l'accent sur les dispositions à prendre en vue de stimuler les investissements productifs. De plus, la loi du 15 juillet 1959 relative aux investissements complémentaires vient à expiration le 31 décembre 1962.

Nous estimons qu'il est du devoir du Gouvernement de ne négliger aucune possibilité de mettre en place des mécanismes permettant à nos investissements productifs d'atteindre les objectifs fixés par la programmation.

ART. 17.

Supprimer le 5^o du § 1^{er} de cet article.

Justification.

Les titres d'emprunts, exemptés de tous impôts belges, réels et personnels, ou de tous impôts, seront favorisés au détriment des titres d'emprunts exemptés d'impôts réels seulement.

Or, si les emprunts à lots par exemple, recueillent encore la faveur du public, malgré le taux réduit de l'intérêt, c'est précisément l'attrait du gain d'un lot qui en est la cause. Les lots compensaient l'intérêt dérisoire alloué aux titres d'emprunts.

Il ne s'indique pas que l'Etat, accordant un subside quelconque, reprenne par la voie de l'impôt une partie importante de ce subside.

ART. 24.

1^o Au § 1^{er}, 3^e ligne de cet article, entre le mot « possèdent » et les mots « la personnalité juridique », insérer les mots « ou non ».

» De hiervoren bedoelde beleggingen worden beschouwd als zijnde verricht op de datum waarop het materieel en de outillering met produktief karakter werkelijk door het bedrijf in bezit zijn genomen.

» De vrijstelling wordt slechts verleend zo de belastingplichtige een boekhouding voert overeenkomstig de bepalingen van het Wetboek van Koophandel.

» De Koning bepaalt onder welke voorwaarden en op welke wijze dit artikel wordt toegepast, en in het bijzonder de betekenis van de uitdrukking « nieuwe investeringen in materieel en outillering met produktief karakter heeft ».

Verantwoording.

Met dit amendement wordt beoogd de maatregelen, waarin voorzien is bij de wet Liebaert van 1 juli 1954, in de Belgische belastingwetgeving in te voeren ten einde formules, die afdoende zijn gebleken, ter beschikking te stellen van de tot in 1965 geplande economische programmatie.

Deze programmatie heeft betrekking op een noodzakelijke verhoging met 49 % van de produktieve investeringen tot in 1965, welke opvoering een *conditio sine qua non* is om de komen tot :

- een jaarlijkse verhoging met 4 % van het nationaal bruto-product;
- het tot stand brengen van 20.000 nieuwe betrekkingen per jaar.

De middelen tot het voeren van die politiek werden tot nu toe niet genoegzaam voorbereid. Welnu, de ondervinding opgedaan met de wet Liebaert, die, in twee jaar tijds, 33 miljard nieuwe produktieve investeringen heeft opgeleverd, was afdoende wat betreft de keuze van de middelen die de mogelijkheid scheppen om tot tastbare resultaten te komen.

Men dient te onderstrepen dat, in landen zoals de Verenigde Staten, het Verenigd Koninkrijk, Nederland en Zweden, gelijkaardige maatregelen toegepast werden en van kracht gebleven zijn.

Het wetsontwerp betreffende de fiscale hervorming legt niet de nadruk op de bepalingen die moeten genomen worden om de produktieve beleggingen te bevorderen. Wat meer is, de wet van 15 juli 1959 betreffende de aanvullende beleggingen vervalt op 31 december 1962.

Wij achten het de plicht van de Regering geen enkele mogelijkheid te verwaarlozen om de mechanismen in te richten die voor onze produktieve beleggingen de mogelijkheid moeten bieden, de door de programmatie beoogde doelstellingen te bereiken.

ART. 17.

Het n^o 5 van § 1 van dit artikel te doen vervallen.

Verantwoording.

De leningseffecten die van elke Belgische zakelijke en personele belasting of van elke belasting zijn vrijgesteld, zullen begunstigd worden ten nadele van de leningseffecten die alleen van zakelijke belasting zijn vrijgesteld.

Indien bijvoorbeeld, de leningen met loten nog steeds door het publiek worden gezocht, ondanks de lage rentevoet, is dit te danken aan het feit dat dit publiek aangetrokken wordt door het winnen van een lot. De loten wogen op tegen de bespottelijke lage rentevoet die aan de leningseffecten was toegekend.

Het past niet dat de Staat, wanneer hij om het even welke subsidie toekent, er een aanzienlijk deel van terugneemt door middel van de belasting.

ART. 24.

1^o In § 1, 3^e regel, van dit artikel, tussen het woord « die » en het woord « rechtspersoonlijkheid » in te voegen de woorden « al of niet ».

2° Au même § 1^{er}, ajouter un 2° alinéa, libellé comme suit :

« Les sociétés, associations, établissements ou organismes quelconques ne possédant pas la personnalité juridique, seront imposés dans le chef de leurs mandataires, ceux-ci étant les personnes désignées par les dits organismes et étant habilitées à signer, soit isolément, soit conjointement, sur un compte en banque ou à l'Office des Chèques postaux, ou celles habilitées à disposer des fonds sociaux, à quelque titre que ce soit. »

Justification.

Il existe en Belgique de nombreuses associations non personnalisées, disposant de revenus importants et exerçant parfois une véritable activité dans le cadre des activités imposées. Ces associations devraient normalement être imposées dans le chef des personnes qui les composent; cependant, le nombre élevé des membres des dites associations fait obstacle à semblable imposition.

Il en résulte que des revenus importants échappent au prélèvement fiscal et que le Trésor belge en subit un préjudice considérable.

D'autre part, ces associations vivant sans contrôle du Département des Finances, omettent de remplir le relevé 325 et de faire sur les paiements de leur personnel les retenues prévues par la loi. Il serait anormal qu'au cours des investigations auxquelles l'Administration peut se livrer en vertu des dispositions du titre 6 du projet, les opérations auxquelles nous nous référons puissent échapper à une juste imposition, et ce d'autant plus que l'article 36 assujettit à l'impôt des personnes morales, l'Etat, les provinces et les communes, dont l'essence même est d'être composées de tous les habitants du Royaume.

Le Ministre dans sa réplique (Doc. Chambre 264, n° 42, p. 134) déclare que pratiquement, les revenus des associations en cause n'échappent pas à l'imposition.

Cette affirmation n'est que partiellement exacte car les revenus échapperont toujours à la globalisation recherchée par le Ministre.

Au surplus, le Ministre admettant une situation de fait, rien ne s'oppose à ce que le Sénat la consacre par un texte de loi.

ART. 35.

Au § 1^{er}, ajouter in fine un alinéa, libellé comme suit :

« L'article 22, § 1^{er}, dernier alinéa, s'applique à l'impôt des sociétés ».

Justification.

L'article 22 est relatif à l'impôt des personnes physiques.

L'article 35, relatif à l'impôt des sociétés, stipule en son paragraphe premier que la partie de l'impôt qui correspond proportionnellement aux revenus d'origine étrangère visés à l'article 22, § 1^{er}, 1° et 2°, est réduite au quart.

Le dit article 35 ne contient aucune disposition prévoyant la prise en considération des revenus exonérés en vertu de conventions bilatérales pour la détermination du taux de l'impôt applicable aux autres revenus.

2° Aan dezelfde § 1, een 2° lid toe te voegen, luidende :

« De maatschappijen, verenigingen, inrichtingen of om het even welke lichamen die geen rechtspersoonlijkheid bezitten, worden aangeslagen ten bezware van hun lastgevers, dit zijn de personen die door gezegde lichamen zijn aangewezen en bevoegdheid hebben om hetzij alleen, hetzij gezamenlijk te tekenen bij de postcheckdienst, of de personen die bevoegdheid hebben om op enigerlei grond te beschikken over de maatschappelijke gelden ».

Verantwoording.

Er zijn in België een groot aantal verenigingen zonder rechtspersoonlijkheid die hoge inkomsten hebben en soms een activiteit aan de dag leggen die in het kader van de belastbare activiteiten valt. Deze verenigingen zouden normaal moeten worden aangeslagen ten laste van de personen waaruit zij zijn samengesteld; maar het grote aantal leden van zulke verenigingen staat deze belastingwijze in de weg.

Hieruit volgt dat grote bedragen aan de heffing ontkomen en dat de Belgische Schatkist een groot nadeel ondergaat.

Verder blijven deze verenigingen buiten de controle van het Departement van Financiën. Zij verzuimen de staat 325 in te vullen en de wettelijk voorgeschreven inhoudingen te doen van hetgeen zij aan hun personeel betalen. Het zou abnormaal zijn dat de verrichtingen waarop hier wordt gezinspeeld, aan een rechtvaardige belasting ontsnappen bij het onderzoek waartoe de Administratie gemachtigd is krachtens het bepaalde rechtspersonen zoals de Staat, de provincies en de gemeenten aan de belasting onderwerpt, terwijl deze lichamen door hun aard zijn samengesteld uit alle inwoners van het Rijk.

De Minister verklaarde in zijn repliek (Gedr. St. Kamer, 264, n° 42, blz. 134) dat de inkomsten van deze verenigingen praktisch niet ontkomen aan de belasting.

Deze verklaring is slechts gedeeltelijk juist, want de bedoelde inkomsten zullen altijd ontsnappen aan de globalisatie die de Minister nastreeft.

Bovendien neemt de Minister deze feitelijke toestand aan, zodat er geen bezwaar tegen bestaat dat de Senaat die vastlegt in een wettekst.

ART. 35.

Aan § 1 van dit artikel, in fine, een lid toe te voegen, luidende :

« Artikel 22, § 1, laatste lid, is van toepassing op de vennootschapsbelasting ».

Verantwoording.

Artikel 22 betreft de belasting op natuurlijke personen.

Artikel 35 betreft de vennootschapsbelasting en bepaalt in § 1 dat het gedeelte van de belasting dat evenredig overeenstemt met de inkomsten van buitenlandse oorsprong bedoeld bij artikel 22, § 1, 1° en 2°, tot een vierde wordt verminderd.

Dit artikel bevat geen enkele bepaling omtrent het in aanmerking nemen van inkomsten die vrijgesteld worden krachtens bilaterale overeenkomsten voor de bepaling van de belastingvoet die van toepassing is op de andere inkomsten.

D'autre part, l'article 24, § 3, prévoit que, sauf dérogations, les revenus passibles de l'impôt des sociétés sont déterminés d'après les règles applicables à la détermination des bénéfices visés à l'article 25, § 1^{er}, 1^o, pour l'assiette de l'impôt des personnes physiques : l'article 22 est relatif au taux de l'impôt et non pas à l'assiette, par conséquent il ne s'applique pas aux sociétés.

De ce qui précède, il faut conclure que pour les personnes physiques l'impôt est réduit de moitié pour les bénéfices réalisés à l'étranger et que les revenus exonérés en vertu de conventions internationales entrent en ligne de compte pour la détermination du taux de l'impôt applicable aux autres revenus.

D'autre part, les sociétés payeront un impôt réduit au quart pour les revenus d'origine étrangère précisés par ailleurs, mais leurs revenus exonérés en vertu de conventions internationales ne seront pas pris en considération pour la détermination du taux de l'impôt applicable aux autres revenus.

Il nous paraît qu'il y a là une différence considérable entre le sort fait aux personnes physiques, d'une part, et aux sociétés, d'autre part.

L'exposé des motifs du projet de réforme fiscale ne s'explique pas sur cette différenciation qui est faite entre les personnes physiques et les sociétés.

On peut raisonnablement supposer que cette différenciation provient du fait que certaines conventions internationales exonèrent de la taxe professionnelle et de la taxe mobilière et non pas de l'impôt complémentaire personnel.

Ceci n'a pas d'incidence pour les sociétés car elles ne payent pas d'impôt complémentaire personnel, mais bien pour les personnes physiques normalement redevables de cet impôt.

Le projet de réforme fiscale supprimant l'impôt complémentaire personnel et créant un impôt global sur le revenu, le fait de faire intervenir les revenus exonérés en vertu de conventions pour l'établissement du taux de l'impôt dû sur les autres revenus, équivaut à compenser dans une certaine mesure la perte d'impôt complémentaire personnel.

Ce serait là une raison valable si les conventions internationales conclues dans le but d'éviter la double imposition ne prévoyaient pas leur application à l'impôt complémentaire personnel.

Or, sur huit conventions internationales conclues, cinq prévoient leur application à l'impôt complémentaire personnel.

Dès lors, pour celles-ci tout au moins, on n'aperçoit pas de raison pour faire une différence entre les personnes physiques et les sociétés.

En effet, la convention conclue avec l'Italie, avec les U.S.A., avec la Suède, avec le Royaume-Uni de Grande-Bretagne et avec la Finlande s'applique à l'impôt complémentaire personnel.

Reste donc en dehors du champ de l'impôt complémentaire personnel, la convention conclue avec la France, avec le Grand-Duché de Luxembourg et avec les Pays-Bas.

Il semble indiqué de déposer un amendement supprimant purement et simplement le dernier alinéa du paragraphe 1^{er} de l'article 22.

En effet, le maintien de cet alinéa conduit à favoriser la multiplication de sociétés, solution adoptée trop souvent au gré de l'Administration fiscale.

..

Le projet de réforme fiscale pose également un problème relatif à la validité ou au sort qui sera fait aux conventions internationales préventives de la double imposition.

Le problème ne peut être envisagé dans son entier, mais cas par cas.

En effet, certaines conventions internationales prévoient la possibilité d'une modification de la législation fiscale d'un des états contractants.

Voorts bepaalt artikel 24, § 3, dat behoudens afwijking, de inkomsten welke vatbaar zijn voor de vennootschapsbelasting vastgesteld worden volgens dezelfde regels als de winst bedoeld in artikel 25, § 1, 1^o, voor de *belastinggrondslag* van natuurlijke personen : artikel 22 betreft niet de *belastinggrondslag* maar de *belastingvoet* en is dus niet van toepassing op de vennootschappen.

Uit het vorenstaande volgt dat de belasting voor natuurlijke personen met de helft verminderd wordt voor in het buitenland gemaakte winst en dat de inkomsten die vrijgesteld zijn krachtens internationale overeenkomsten in aanmerking komen bij de bepaling van de belastingvoet die van toepassing is op andere inkomsten.

Bovendien zullen de vennootschappen een vierde van de belasting betalen op de elders nader omschreven inkomsten van buitenlandse oorsprong, maar hun inkomsten die vrijgesteld zijn krachtens internationale overeenkomsten, zullen niet in aanmerking komen bij de bepaling van de belastingvoet die van toepassing is op de andere inkomsten.

Het wil ons voorkomen dat hier een groot verschil gemaakt wordt tussen de regeling voor natuurlijke personen eensdeels en voor de vennootschappen anderdeels.

De memorie van toelichting bij het ontwerp tot fiscale hervorming geeft geen verklaring van dit verschil tussen natuurlijke personen en vennootschappen.

Men kan redelijkerwijze aannemen dat dit verschil te wijten is aan het feit dat bepaalde internationale overeenkomsten vrijstelling verlenen van de bedrijfsbelasting en de mobiliërbelasting, maar niet van de aanvullende personele belasting.

Voor de vennootschappen is dit van geen belang, want zij betalen geen aanvullende personele belasting, wel echter voor de natuurlijke personen, die deze belasting normaal verschuldigd zijn.

Daar het ontwerp op de belastinghervorming de aanvullende personele belasting afschaft en een globale belasting op het inkomen invoert, staat het feit dat de inkomsten die vrijgesteld zijn krachtens internationale overeenkomsten in aanmerking komen bij de vaststelling van de belastingvoet voor de andere inkomsten, gelijk met een zekere compensatie voor het verlies aan aanvullende personele belasting.

Dit zou een geldige reden zijn indien de internationale overeenkomsten die dubbele aanslag bedoelen te voorkomen, niet toepasselijk waren op de aanvullende personele belasting.

Nu zijn vijf van de acht afgesloten internationale overeenkomsten echter wel van toepassing op de aanvullende personele belasting.

Derhalve ziet men, althans voor deze, niet in waarom er een onderscheid wordt gemaakt tussen de natuurlijke personen en de vennootschappen.

Immers, de overeenkomst met Italië, met de U.S.A., met Zweden, met het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en met Finland is van toepassing op de aanvullende personele belasting.

De overeenkomst met Frankrijk, met het Groothertogdom Luxemburg en met Nederland ligt dus buiten de werkingssfeer van de aanvullende personele belasting.

Een voorstel om het laatste lid van § 1 van artikel 22 zonder meer te doen vervallen, lijkt dus hier op zijn plaats.

Immers, de handhaving van dit lid zal de totstandkoming van vennootschappen bevorderen, een oplossing die al te vaak wordt gekozen naar de zin van de belastingadministratie.

..

Het nieuwe belastingontwerp doet ook een probleem rijzen in verband met de geldigheid van de internationale overeenkomsten ter voorkoming van dubbele belasting.

Dit probleem kan niet in zijn geheel worden beschouwd, maar moet van geval tot geval behandeld worden.

Immers, sommige internationale overeenkomsten voorzien in de mogelijkheid van een wijziging van de belastingwetten van een der verdragsluitende landen.

Les conventions conclues avec la France, le Grand-Duché de Luxembourg et l'Italie prévoient, soit dans le protocole final (France) soit dans le corps même de la convention (Luxembourg article 12 de la convention — Italie article 15) qu'en cas de changement de la législation fiscale d'une des parties contractantes, des réajustements éventuels seraient effectués par accord entre les administrations compétentes des deux pays et que ces accords feraient l'objet de notes échangées par la voie diplomatique.

Observons que pour les trois conventions précitées, les accords doivent être aisés à conclure car toutes trois procèdent, pour la détermination de leur champ d'application, par définition des genres d'impôts.

Ainsi, la convention conclue avec la France, en son article 2, prévoit que la convention s'applique aux impôts directs réels; que sont considérés comme impôts directs ceux qui sont établis directement sur les revenus pour le compte de l'Etat... et que sont considérés comme réels les impôts directs établis sur les diverses catégories de revenus prises distinctement.

Ensuite, les conventions, à l'exemple de la convention conclue avec la France, donnent une énumération des impôts qui existent au jour de la convention.

Les autres conventions conclues par la Belgique ne présentent pas semblables facilités d'accord.

La convention conclue avec les Pays-Bas ne présente aucune possibilité.

La convention conclue avec les U.S.A. prévoit qu'en cas de modification appréciable, les états se consulteront.

La convention avec la Suède prévoit la possibilité d'accord par note diplomatique, sauf si les changements intervenus affectent les principes généraux de la législation fiscale d'un pays.

Il s'agirait donc de déterminer si la réforme fiscale pendante devant le Parlement affecte ou non les principes généraux.

La convention conclue avec l'Angleterre prévoit qu'elle s'appliquera à tous autres impôts d'un caractère analogue en substance qui seront établis par un pays.

La convention conclue avec la Finlande prévoit qu'un avenant sera nécessaire en cas de changement affectant les principes généraux.

Dès lors, il est indubitable que les conventions internationales devront être revues et il nous paraît inadéquat de laisser le soin de modifier les conventions au seul pouvoir exécutif sans édicter, par une loi, un principe à suivre.

N. HOUGARDY.

R. VREVEN.

CH. MOUREAUX.

De overeenkomsten met Frankrijk, het Groothertogdom Luxemburg en Italië bepalen, hetzij in het slotprotocol (Frankrijk) hetzij in de overeenkomst zelf (Luxemburg, artikel 12 van de overeenkomst; Italië, artikel 15) dat bij verandering van de belastingwet in een van de verdragssluitende partijen, een eventuele aanpassing zal plaats vinden op grond van een akkoord tussen de bevoegde administraties van beide landen en dat deze akkoorden dan vastgesteld zullen worden door een notawisseling langs diplomatieke weg.

Opmerking verdient dat deze akkoorden, voor drie van de genoemde overeenkomsten, gemakkelijk af te sluiten moeten zijn, want alle drie geven ze bij het omschrijven van hun werkingssfeer het soort van belastingen aan.

Zo bijvoorbeeld bepaalt de overeenkomst met Frankrijk in artikel 2 dat zij van toepassing is op zakelijke directe belastingen; dat als directe belastingen worden beschouwd de belastingen die rechtstreeks worden gelegd op de inkomsten voor rekening van de Staat... en dat als zakelijk worden beschouwd de directe belastingen die worden gelegd op de verschillende categorieën van inkomsten afzonderlijk genomen.

Vervolgens geven de overeenkomsten naar het voorbeeld van de overeenkomst met Frankrijk, een opsomming van de belastingen die op de dag van de overeenkomst bestaan.

De overige overeenkomsten die België heeft gesloten, maken dergelijke akkoorden niet gemakkelijk.

De overeenkomst met Nederland bevat geen enkele mogelijkheid daartoe.

De overeenkomst met de U.S.A. bepaalt dat in geval van een belangrijke wijziging, de Staten met elkaar overleg zullen plegen.

De overeenkomst met Zweden voorziet in de mogelijkheid van een akkoord bij wege van een diplomatieke nota, behalve wanneer de aangebrachte veranderingen van invloed zijn op de algemene beginselen van de belastingwet van een land.

Er moet dus worden nagegaan of de voorgestelde belastinghervorming al dan niet de algemene beginselen beïnvloedt.

De overeenkomst met Engeland bepaalt dat zij van toepassing is op alle belastingen die in hoofdzaak een soortgelijk karakter hebben en die in een land worden ingevoerd.

De overeenkomst met Finland bepaalt dat er een wijzigend bijvoegsel noodzakelijk zal zijn in geval van verandering die aan de algemene beginselen raakt.

Het lijkt derhalve geen twijfel dat de internationale overeenkomsten herzien zullen moeten worden en het lijkt ons ongewenst om aan de uitvoerende macht de zorg over te laten tot wijziging van de overeenkomsten, zonder in een wet vast te stellen welk beginsel ter zake moet worden gevolgd.